

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 гп 2/2021
28.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Татјана Матковић Стефановић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Милић Страхиња, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Р4 п 41/20 од 11.01.2021. године, донео је дана 28.05.2021. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Привредног апелационог суда Р4 п 41/20 од 11.01.2021. године.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Р4 п 41/20 од 11.01.2021. године одбијен је као неоснован приговор АА из ... ради убрзања поступка и утврђења повреде права на суђење у разумном року пред Привредним апелационим судом у предмету Пж 5564/19.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји жалбу и преиначи првостепено решење тако што ће усвојити приговор предлагача у целости.

Испитујући побијано решење на основу члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/2015) одлучено је да жалба није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом у смислу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Из стања у списима произлази да је предлагач АА из ... поднео Привредном апелационом суду у Београду приговор ради убрзања поступка и утврђења повреде на суђење у разумном року у предмету Привредног апелационог суда Пж 5564/2019.

Поступајући по наведеном приговору Привредни апелациони суд је утврдио да је тужба у овој правној ствари поднета 11.04.2013. године којом је захтевано поништење одлуке Скупштине туженог, а прецизираним захтевом и накнада штете. Утврђено је да је поступак вођен без одуговлачења, да је у истом решавано о претходном правном питању, да је одређиван застој услед поступка по ревизији. Сви поступци по жалби су окончани брзо и у истој години када су поднети, рочишта су заказивана и одржавана у одговарајућем ритму, на које странке нису имале примедбе.

У току првостепеног поступка само једно рочиште је одложено услед болести поступајућег судије. Тужба је у току поступка измењена, након више од 3 године од подношења тужбе предложено је вештачење, тек по уплати предујма од стране тужиоца. Предмет је био и на поступку пред Привредним апелационим судом који је укинуо првобитну донету пресуду. У погледу поступања Привредног апелационог суда утврђено је да нема повреде права на суђење у разумном року, с обзиром на број предмета који се решава пред истим, сложеност чињеничне и правне основе ове правне ствари при чему решење по жалби у овој правној ствари не спада у ред једноставних, већ врло сложених чињеничних и правних питања. С обзиром на утврђено чињенично стање Привредни апелациони суд је закључио да првостепени и другостепени суд нису имали заостоја у раду који би се могли приписати њиховој кривици или непоступање у одређеним роковима, па је применом мерила предвиђених одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио приговор предлагача као неоснован.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/2006) прописано је да свако има право да му независтан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаностима сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законских рокова за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Врховни касациони суд налази да је правилан закључак Привредног апелационог суда да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року. Из утврђеног чињеничног стања и жалбених навода произлази да иницијални акт у предметној правној ствари поднет 11.04.2013. године. У периоду од подношења тужбе до подношења приговора због повреде права на суђење у разумном року правноснажно је одлучено о делу тужбеног захтева делимичном пресудом Привредног суда у Сомбору П 539/2013 од 11.03.2014. године, при чему је одлука по жалби у овом делу донета 29.10.2014. године; да је у преосталом делу тужбеног захтева накнаде штете одлучено пресудом Привредног суда у Сомбору П 533/2015 од 20.10.2016. године која је укинута по жалби одлуком Привредног апелационог суда и предмет је враћен на поновни поступак 02.04.2018. године; да је првостепени суд у поновном поступку донео нову одлуку о тужбеном захтеву за накнаду штете и да су списи поново достављени другостепеном суду на поступак по жалби. Сходно томе сама дужина трајања првостепеног и другостепеног поступка до подношења приговора не доводи до закључка да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, с обзиром на ефикасно поступање судова које се огледа кроз донете одлуке о тужбеном захтеву односно о изјављеним жалбама, стим што из утврђеног чињеничног стања произлази и да је поступак био у застоју због изјављене ревизије.

Не може се прихватити ни као основани жалбени наводи да судови нису били ефикасни у поступању, јер размаци у којима су заказивана рочишта не указују на неоправдано дуг временски период који би имао за последицу повреду права на суђење у разумном року. Из стања у списима произлази да је поступак био у прекиду због смрти странке, јер је на страни тужиоца било више лица; да се о захтеву за накнаду штете није могло одлучивати пре правноснажности делимичне пресуде којом је одлучено о захтеву за поништај одлуке туженог; да је рочиште одложено и због болести судије, а који разлози се не могу окарактерисати као пропусти суда који су довели до одуговлачења поступка.

Тачно је да нова одлука по жалби није донета у року из члана 383. ЗПП. Међутим, наведени рок је по својој природи инструктиван, тако да непоступање у истом нема по аутоматизму за последицу повреду права на суђење у разумном року. Са друге стране суд је дужан да решава предмете по редоследу пријема, о чему се мора водити рачуна као једном од мерила из члана 4. Закона, стим што из утврђеног чињеничног стања не произлази да наведено мерило није поштовано од стране другостепеног суда. Сходно томе правилан је закључак Привредног апелационог суда да применом мерила за оцену трајања суђења у разумном року из одредбе члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, да је приговор предлагача неоснован.

Применом одредбе члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у изреци решења.

С у д и ј а
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:
Против овог решења није дозвољена жалба

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић